

Κυριακή ΙΑ' Λουκά: Ας αποδεχτούμε την πρόσκληση του Χριστού - Του Σωτήριου Θεολόγου

/ [Γνώμες](#)

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, ο Χριστός μάς απευθύνει μία πρόσκληση στον καθένα μας. Είναι ένα τραπέζι, στο οποίο καλούμαστε να συμμετέχουμε όλοι μας.

- Γράφει ο Σωτήριος Θεολόγος, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Κάποτε, ήταν ένας οικοδεσπότης, ο οποίος ήθελε να παραθέσει ένα δείπνο. Όταν ήταν όλα έτοιμα, έστειλε τον δούλο του να φωνάξει τους καλεσμένους για να έρθουν. Όμως, ο καθένας έβρισκε διαφορετικές αφορμές για να μην πάει. Τότε, ο οικοδεσπότης διέταξε τον δούλο του να προσκαλέσει όποιον έβρισκε στο δρόμο• φτωχούς, ανάπηρους, τυφλούς. Καταλήγει ο Χριστός, λέγοντας: «οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου. Πολλοὶ γάρ εἰσιν κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

Απευθύνει ο Χριστός μία πρόσκληση και η αποδοχή είναι μικρή.

Ας αντιστρέψουμε για λίγο την ιστορία.

Αν εμάς, δεν μας προσκαλέσουν σε κάποιο δείπνο (οικογενειακό, επαγγελματικό κ.λ.π.) τι θα κάνουμε;

Χαμό. Θα ξεσηκώσουμε τον κόσμο για να βρούμε το δίκιο μας και να βγούμε αθώοι

και από πάνω.

Όμως, κάθε Κυριακή, έχουμε μία ανώτατη πρόσκληση. Ούτε από υπουργό, ούτε από πρωθυπουργό, ούτε από βασιλιά• αλλά από Κάποιον πολύ ανώτερο.

Έχουμε πρόσκληση από τον Χριστό.

Έχουμε πρόσκληση να μετέχουμε στο Δείπνο Του, το οποίο παραθέτει για όλους μας• για όλο τον κόσμο.

Το πρόβλημα είναι, εμείς τι κάνουμε. Εμείς πως αντιμετωπίζουμε αυτή την πρόσκληση.

Οι περισσότεροι από εμάς, βρίσκουμε δικαιολογίες για να μην πάμε στην Εκκλησία. Θέλουμε, όπως λέμε, να κοιμηθούμε λίγο παραπάνω την Κυριακή, για να είμαστε ξεκούραστοι για την επόμενη εβδομάδα. Όμως, τα βράδια για επισκέψεις και ξενύχτια είμαστε έτοιμοι να πάμε• από την αρχή κιόλας. Ενώ, στην Εκκλησία δεν πειράζει και αν πάμε και λίγο στο τέλος.

Χρειάζεται να ξεκαθαρίσουμε κάτι• εμείς χρειαζόμαστε το Χριστό και όχι Εκείνος εμάς. Εμείς έχουμε ανάγκη να μετέχουμε στο Δείπνο Του. Ο Χριστός και χωρίς εμάς είναι, και πάλι, Θεός. Εμείς, χωρίς το Χριστό, είμαστε ένα τίποτα. Είμαστε καταδικασμένοι να πεθάνουμε και να μην ζήσουμε μετά το θάνατο.

Συμπεριφερόμαστε όπως οι 3 άνθρωποι της σημερινής παραβολής. Προφασιζόμαστε «προφάσεις εν αμαρτίαις» για να μην πηγαίνουμε στην εκκλησία και να προδίδουμε με τη στάση μας το Χριστό. Επικαλούμαστε τις βιοτικές μέριμνες πιο πάνω από το Θεό• από Αυτόν που μας δημιούργησε «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν».

«Έχε με παρητημένον» ήταν η αιτιολογία που είχαν και οι 3. Όμως, σε λίγο καιρό, κατά τη διάρκεια της Δευτέρας Παρουσίας και της Τελικής Κρίσης του Θεού, δεν θα έχουμε καμία δικαιολογία. Εκεί, θα κριθούμε για όλα τα κρίματά μας.

Ο Χριστός παραμένει ο ίδιος για πάντα, όπως μάς διαβεβαιώνει ο Απόστολος Παύλος. Εμείς, τι κάνουμε για να Τον προσεγγίσουμε; Θέλουμε να είμαστε κοντά Του; Θέλουμε να είμαστε οι συνδαιτυμόνες στο δείπνο Του;

Πρωτίστως, όμως, χρειάζεται να ρίξουμε τον εγωισμό μας. Χρειάζεται να αποδεχτούμε ότι δεν είμαστε τίποτα και δεν περιμένουμε τίποτα από κανέναν. Στη ζωή, χρειαζόμαστε τη βοήθεια του Θεού για να φέρουμε εις πέρας την αποστολή μας.

Ας μην χάσουμε την ευκαιρία που μας δίνει ο Θεός. Πλησιάζει η μεγάλη Δεσποτική εορτή των Χριστουγέννων, ας μην χάσουμε το δείπνο του Θεού που μάς προσκαλεί. Ας αδράξουμε την ευκαιρία με προθυμία και με χαρά. Ας μην ξεχνάμε, ο Χριστός και μόνος Του είναι και πάλι Θεός. Εμείς χωρίς το Θεό, είμαστε ένα τίποτα.

Η πρόσκληση είναι ανοιχτή. Η απάντηση είναι δική μας.